

taler i Betænkningen og ogsaa gennem sin Ordfører, at det har kunnet slutte sig til Tanken i sidste Stykke af Lovforslagets § 4, hvorefter Indenrigsministeren i Tilfælde, hvor det skønnes, at en Kasses samlede Understøttelse vil komme til at „ligge for nær op ad de for Faget eller Grupper indenfor Faget gældende Lønninger“ kan „paalægge Kassen at nedsætte den vedtægtsmæssige Understøttelse med et passende Beløb“. Flertallet kan slutte sig til denne Tanke, og herom er der altsaa Enighed. Jeg maa da beklage, at det ikke har kunnet lykkes at opnaa Enighed om at udtrykke denne Tanke paa en fornuftig Maade. Det er ikke en fornuftig Maade, det ærede Flertal ønsker at udtrykke denne Tanke paa, og det ejendommelige ved Forholdet er, at det ærede Flertal selv erkender dette gennem den Form, det har givet Ændringen. Den Ændring, som er foreslaaet her i Landstinget af Flertallet, har nemlig det Fortrin fremfor den Ændring, der blev foreslaaet nede i Folketinget, hvori ogsaa Brøken $\frac{3}{4}$ stod, at Flertallet her aabent erkender, at $\frac{3}{4}$ -Grænsen ikke kan anvendes i alle de Tilfælde, hvor den har Betydning. Det udtrykkes i Slutningen af Sætningen; i Slutningen af Bestemmelsen udtaler Flertallet positivt, at $\frac{3}{4}$ -Grænsen maa ikke anvendes i alle de Tilfælde, hvor den vilde have virkelig økonomisk Betydning. Tilbage bliver de Tilfælde, hvor den dels overhovedet slet ikke kommer i Betragtning, fordi der i Forvejen mellem Lovens Maksimumsunderstøttelse og den gældende Lønning er en større Afstand end $\frac{1}{4}$, hvor der altsaa slet ikke bliver noget Spørgsmaal om noget saadant, og dels nogle Grænsetilfælde, som vil kræve et større Arbejde af Arbejdsløshedskasserne for at undersøge, hvorvidt der er en saadan Afstand mellem Understøttelsen og Lønningen, at den er $\frac{3}{4}$, eller om den er overstegt, og hvor Arbejdsløshedsinspektøren derefter vil have at skønne om, hvorvidt der er Grund til at indstille til Indenrigsministeren, at man skal fjerne et maaske ganske ubetydeligt Beløb for at naa ned til de $\frac{3}{4}$. Efter de Udtalelser, som er fremsatte om dette Forhold af Ordføreren baade ved første og anden Behandling, gaar jeg ud fra, at det ikke er Ordføreren

Mening rent matematisk at ville binde Arbejdsløshedsinspektøren til at gøre Indstilling om Fjernelsen af rene Ubetydeligheder, og jeg vil derfor tro, at Arbejdet vil være iværksat uden noget som helst Resultat. Denne Ændring synes mig at være Udtryk for, at det høje Ting her har følt sig bundet til at bevare et Tal, som er indsat i det andet høje Ting, men at det selv ved Formuleringen har erkendt, at det havde været forstandigst, om dette Tal ikke var blevet nævnt. Det er klart, at efter den Opfattelse, jeg har af Bestemmelsen som væsentlig ufornuftig, unyttig, uden egentlig at føre til noget Resultat, kan jeg ikke anbefale at stemme for den her i Tinget, ej heller kan jeg anbefale det andet høje Ting at stemme for den. Jeg maa ganske henstille til det andet Ting, om det mener det rigtigt at drøfte Spørgsmaalet videre eller tage Lovforslaget med Bestemmelsen, som den her staar. Det ærede Medlem, som var Ordfører, mente, at det vilde pynte paa Lovforslaget, hvis Bestemmelsen kom til at staa deri. Det vil fremgaa af mine Udtalelser, at jeg finder, det er en meget omtvistelig Skønhedsplet.

Med Hensyn til den teoretiske Forhandling ved første Behandling, som det ærede Medlem vendte tilbage til, og om hvilken det ærede Medlem med Rette sagde, at den jo væsentlig havde en teoretisk Karakter, vil jeg gerne tilføje, at § 12 i Loven af 1914 udtrykkelig anfører Omfanget og Arten af den Understøttelse, Kassen i Henhold til sine Vedtægter kan yde. Det fastsættes, hvorledes denne kan ydes, og endelig siges det, at „i gennemsnitlig Understøttelse maa, for saa vidt Kassen er fagligt begrænset, ikke ydes ud over $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i det eller de paagældende Fag og, for saa vidt Kassen er stedligt begrænset, ikke udover $\frac{2}{3}$ af den almindelige Arbejdsløn indenfor Kassens Omraade“. Det er ganske klart, at denne Bestemmelse er en Regel, som det paalægges Kassen at følge. Der maa ikke udbetales større Understøttelse end den, der her fastslaas, og der tilføjes saa yderligere: „Understøttelsen maa dog i intet Tilfælde udgøre under 50 Øre eller over 2 Kr. daglig“. Loven af 27. Oktober 1917 giver et Tillæg til denne Understøttelse, og hvis nu det ærede